

at faa en Fornemmelse af, at der bragtes ham et lønligt Bud dybt inde fra Evigheden.

Han vilde nu kalde paa Signe. Han følte sig efter Søvnens helt rask, kun lidt træt og noget tung i Hovedet. Men i det samme blev der ringet ude fra Forstuedøren. Lidt efter hørte han Eberhards Stemme derinde i Stuen ved Siden af.

Der gik igen et lille Stød igennem ham ved Lyden af denne Stemme, der saa mærkelig lignede Faderens. Ogsaa den Maade, hvorpaa Broderen gik op og ned ad Gulvet, mens han talte, var saa aldeles Faderens, at det næsten blev uhyggeligt. Han hørte nu, at Signe fortalte ham, hvad der var sket; og skønt de begge talte med dæmpede Stemmer, kunde han nogenlunde følge deres Ordveksling. Eberhard bebrejdede Søsteren i ret oppirret Tone, hvad hun havde gjort. Det havde været rigtigst, sagde han, straks at køre til et Hospital. Naar man ikke med Sikkerhed vidste, hvad et Menneske fejlede, var det altid det eneste korrekte. Maaske var det ovenikøbet en smitsom Sygdom. Der burde i det mindste øjeblikkelig være sendt Bud efter Lægen.

Per havde ligget stille og lyttet men vilde nu ikke høre mere. For straks i Fødslen at nedslaa en Følelse, der var begyndt at sætte sig op mod hans Forsonlighed, sagde han til sig selv, at Broderen havde Ret. I hvert Fald: nu maatte og skulde Udsoningsværket fuldendes. Øjeblikket var